

נושא העבודה :

עדותה של

שרה לייכט וויינשטין

הרפלקציות האישיות של חברי הקבוצה והרפלקציה הקבוצתית

שם הסרטון : "את חייבת לשרוד, את חייבת להילחם"

קבוצה מספר : 6

שמות חברי הקבוצה :

ליאל זאבי,הילה ברכה, נועה בן חמו וגליה אהרוני

כיתה י4

2023

תסריט : גליה אהרוני
צילום : נועה בן חמו
עריכה : נועה בן חמו וגליה אהרוני
בימוי : הילה ברכה

שחקנים : ליאל זאבי, שליו גאוי, שקד אוסטובסקי

הסרטון מבוסס על עדותה של : שרה לייכט וויינשטין

**"את חייבת לשרוד,
את חייבת להילחם"**

עדותה של: שרה לייכט וויינשטיין

שרה לייכט – וויינשטיין

שרה לייכט וויינשטיין נולדה ב-1929 באורדיאה שבצפון מערב רומניה.

הונגריה, 1944, גירוש יהודי הונגריה לגטאות

הנאצים הורו לכל היהודים לפנות את הבתים ולקחת מזוודה אחת לכל משפחה, לילה לפני שעזבו את ביתם, אביה של שרה חפר בור בחצר הבית וטמן שם קופסה. בתוך הקופסה היו פמוטים של אימה, חנוכייה, כוס של קידוש, תיבת בשמים, כמה ספרים, תמונות, תעודות ובקופסה קטנה כמה עגילים של שרה.

לאחר מכן אביה של שרה העיר אותה כדי לראות את הקופסה שטמן ואמר לה (ציטוט מעדותה של שרה) "בואי, תסתכלי...את ודאי תחזרי הביתה. תמצאי את הארגז, זה שלך. אל תשכחי"

בדרך לגטו, אביה של שרה דיבר איתה וביקש ממנה שתהיה ילדה טובה ושתציית למה שמורים לה לעשות וכך היא תשרוד ותחזור הביתה.

כאשר הם הגיעו לגטו, אביה של שרה כבר הופרד ממנה, והיא נותרה עם אימה. הנאצים הורו על היהודים לעמוד בשני טורים והורו לכל אחד לאיזה כיוון ללכת. כאשר הגיע תורן של שרה ואימה, הורו עליהן ללכת לכיוונים שונים. אמה של שרה התחננה אליה שתבוא איתה ותלך נגד מה שהורו לה לעשות. שרה בסופו של דבר החליטה להקשיב לאביה ולהבטחה שלה אליו, והלכה לכיוון שהנאצים הורו עליה.

שחרור המחנה אורדוף ע"י הצבא האמריקני, 1945

שרה עבדה במפעל נשק בעיר פלרסלבן, המצב בגרמניה היה חמור עד לרמה שעובדי המפעל לא יכלו לעבוד כראוי, הם ישבו במקלטים כל הזמן. הבינו שאין ברירה והעבירו אותם למחנה ריכוז בעיר זלצוודל.

כעבור 10 ימים העיר זלצוודל כפי שמספרת שרה, הייתה מלאה בדגלים לבנים. יום למחרת השער היה כבר פתוח, שרה נלקחה על ידי חייל יהודי אמריקאי שטיפל בה ומצא לה מקום להתרחץ ולאכול ארוחה מזינה.

לאחר המלחמה, 1946

שרה החליטה לחזור לבית משפחתה בטלגד אך גילתה שנוצרים ששהו בכפר, בזזו את כל רכושם של המשפחה.

במאי 1946 עלתה שרה לארץ ועם פרוץ מלחמת העצמאות התגייסה שרה לפלמ"ח שם שירתה בגדוד 6 של חטיבת הראל ועברה קורס חבלה.

רפלקציה קבוצתית

ליאל:

במהלך הפרויקט למדתי שגם אם קשה לא מוותרים. למדתי על עצמי שאני מחוברת לשואה, לשחק את שרה היה הדבר הכי חשוב שעשיתי בחיי עד כה. לשחק ילדה בשואה היה ממש קשה, כי אנחנו לא באמת יודעים מה הם עברו שם, איזה זוועות הם ראו ומה הם חוו עם עצמם, אנחנו צריכים על סמך העדות לנסות וללמוד עליה ולהציגה בצורה הכי אמינה ונאמנה לעדות.

נועה:

כקבוצה פעלנו בשיתוף פעולה מלא למען הפקת הסרטון בצורה הטובה ביותר. לקחנו את הפרויקט בצורה הכי מקצועית ורצינית. הציפיות שלי בהתחלה היו להצליח להפיק את הסרטון הזה בצורה הכי טובה שיש, כדי שנצליח להעביר את המסר של שרה גם לאנשים אחרים, ולהנציח את הסיפור המרגש שלה. העשייה בתוכנית גרמה לנו לעבוד קשה, אך העבודה הזו שווה את תחושת הסיפוק היא אדירה. בנוסף, הפקת סרטונים כאלו בנושא השואה חשובה מאוד משום שסרטונים אלו חושפים את בני נוער והילדים לנושא השואה ולעדויות של אותם ניצולים, הם מסייעים להעלות את מודעות בנושא ולהעביר מסר בקרב בני הנוער בצורה עכשווית. כי לצערנו, רוב בני הנוער בימינו לא ישבו ויצפו בסרט של שלוש שעות על השואה כך שסרטונים אלו, שהם כשלוש דקות, יכולים להעביר מסר כל כך משמעותי. לסרטונים ערך נוסף הם הוכנו על ידי בני נוער-כמונו.

גליה:

למדנו על עצמנו כקבוצה המון, למדנו שאנחנו מסוגלות לעבוד ביחד ללא ריבים. כשהגענו ליום הצילומים, התנהגנו במקצועיות לגמרי, דבר שהדהים את כולנו כי אנחנו חברות כבר המון זמן ותמיד יוצא מצב שיהיה איזשהו חוסר הסכמה אבל כשהגיע לסרטון זה לא היה ככה, לכל אחת היה מקום להגיד את מה שיש לה לומר, להעלות רעיונות ולשאול שאלות.

אני חושבת שכבוצה פעלנו במקצועיות, ביצירתיות ובאחריות. אני מאמינה שזה בגלל שהייתה לנו רק מטרה אחת מול העיניים והיא להנציח את הזיכרון של שרה, שסיפורה נגע לליבנו מאוד. הגורם המרכזי שהשפיע על מידת ההתאמה בין התוכניות לביצוען היא הקבוצה שלי. השיתוף פעולה שהיה בינינו היה בדיוק מה שהיה צריך על מנת להפיק את הסרטון בצורה הטובה ביותר.

הילה:

זו זכות לקחת חלק בפרויקט זה. החוויה האישית שלי בפרויקט המטורף הזה היא עבודת צוות עם החברות שלי שעבדו איתי בקבוצה, בחלוקת התפקידים המדויקת והנכונה שהייתה בינינו וכמובן התמיכה אחת בשנייה.

נהניתי מאוד לעבוד עם הקבוצה שלי, השיתוף פעולה בינינו היה מאוד משמעותי והפרויקט גרם לנו להתחבר יותר אחד לשנייה.

הפצת הסרטונים ברשתות חברתיות היא דרך חכמה לחשוף את בני הנוער לנושא כל חשוב, רגיש ומשמעותי.

אני מודה לכל מי שלקח חלק בפרויקט החשוב הזה.

רפלקציה:

שם התלמידה: נועה בן חמו

אני נועה בן חמו, ולקחתי חלק בפרויקט "זיכרון מתחדש" במהלך חצי השנה האחרונה.

בהתחלה כשהציגו לנו את הפרויקט בכיתה, לא כל כך הבנתי מהי המטרה? למה זאת הדרך הטובה ביותר להנציח את ניצולי השואה? אך עם הזמן, דעתי השתנתה מהר כאשר נכנסנו לתוך הפרויקט.

בשלב הראשון, אני וחברתי לקבוצה-הילה, גליה וליאל, עברנו על העדויות וניסינו לבחור את זאת שהכי התחברנו אליה.

לאחר כמה עדויות שצפינו בהן, בחרנו בעדותה של שרה לייכט וויינשטיין, שעדותה נגעה לליבנו. היינו צריכות לחקור על העדות ולתמצת את סיפורה.

במהלך הפרויקט נסענו לסיור ב"יד ושם". אני חושבת שהחוויה שעברתי ב"יד ושם" הייתה אחת החוויות המשמעותיות שעברתי במהלך חיי וללא ספק הסיור הזה תרם להצלחת הפרויקט.

בסיור נחשפנו לסיפורים מעניינים ולמראות קשים ומרגשים שלדעתי חשוב מאוד לדעת ולהנציח אותם ולעולם לא לשכוח.

בשלב הבא, התחלנו לכתוב את התסריט, בהתחלה נתקלו בקשיים, כיצד נציג את עדותה של שרה בצורה הכי ברורה לצופים. אולם לאחר עזרה וקצת מחשבה, החלטנו על הדרך להעברת המסר אותו רצינו להעביר.

בשלב מאוחר יותר, אחרי תיקונים של התסריט והכנות לעריכות וצילומים, יצאנו ליום צילומים לצלם את הסרטון.

כתבנו טקסט לשחקנים, הבאנו תלבושות והכנו הכל בצורה מושלמת ליום הזה. כשהגענו למקום הצילום, כל מה שדמיינו לעצמנו מתחילת הדרך, התחיל להתממש. היינו נורא מרוצות מהתוצאות של היום הזה.

כמובן שמהלך היום לא היה קל במיוחד, והיו רגעים של פשוטים אבל בסופו של דבר הפקנו את המירב מהיום הזה שהיה מוצלח במיוחד.

השלב הבא, היה שלב עריכת הסרטונים. את השלב הזה עשינו גליה ואני יחד. לא היה קל, משום שהיינו צריכות לעבוד קשה כדי שהעריכה תצא בדיוק כמו שקיווינו. בדרך היו כמה תקלות אך אחרי שסיימנו וראינו את הסרטון הגמור, הרגשנו תחושת סיפוק אדירה.

למדתי על עצמי במהלך הפרויקט שגם כשקשה או כשמתיש, צריך לזכור שאנחנו כאן למען מטרה חשובה, ושבסופו של דבר כל המאמצים שהקדשנו למען זה היו שווים את זה.

אני חושבת שקבוצתי ואני פעלנו בשיתוף פעולה מלא למען הפקת הסרטון בצורה הטובה ביותר, ולקחנו את הפרויקט הזה בצורה מקצועית ורצינית. הציפיות שלי היו להצליח להפיק את הסרטון הזה בצורה הכי טובה שיש, כדי שנצליח להעביר את המסר של שרה גם לאנשים אחרים, ולהנציח את הסיפור המרגש שלה, לדעתי דבר זה קרה. העשייה בתוכנית גרמה לנו לעבוד קשה, אך העבודה הזו שווה את תחושת הסיפוק אדירה.

בנוסף, הפקת סרטונים כאלו בנושא השואה חשובה מאוד משום שסרטונים אלו חושפים את בני נוער והילדים לנושא השואה ולעדויות של אותם ניצולים, הם מסייעים להעלות את מודעות בנושא ולהעביר מסר בקרב בני הנוער בצורה עכשווית. כי לצערנו, רוב בני הנוער בימינו לא ישבו ויצפו בסרט של שלוש שעות על השואה כך שסרטונים אלו, שהם כשלוש דקות, יכולים להעביר מסר כל כך משמעותי. לסרטונים ערך נוסף הם הוכנו על ידי בני נוער-כמונו.

רפלקציה:

שם התלמידה: הילה ברכה

בתחילת השנה, הכרנו את אלונה ואת הפרויקט. בהתחלה היו קשיים אך לאט לאט הבנו את משמעות הפרויקט ואת החשיבות שלו ויצאנו לדרך.

ראשית התחלנו להיפגש בזומים עם אייל שהיה אחראי על הרחבת הידע שלנו בנוגע לעולם הקולנוע ועל השוטים.

לאחר מספר שבועות יצאנו ככיתה ל"יד ושם" כדי ללמוד על נושא השואה זה היה יום עוצמתי וחשוב במיוחד עבורנו, עבור כל יהודי.

ככל שהפרויקט התקדם כך גם בניית התסריטים בה נעזרנו במורה שלנו לתקשורת בבית ספר דויד ששון שעזר לנו בכתיבת התסריט. נפגשנו מספר פעמים דרך הזום עם הבמאי שלנו שעדיין שנתן לנו טיפים מקצועיים לשיפור התסריט ולהוצאתו לפועל.

לאחר עבודה קשה ואינטנסיבית שהיתה מלאה ברגש, יצירתיות וסקרנות יצאנו ליום הצילומים ארוך והמאוד משמעותי. כמובן שיצאנו לשטח מוכנים עם תסריט שוטים וטקסטים לכל השחקנים והיינו ערוכים ליום זה. הצילום בוצע בהצלחה וצולם מספר פעמים בצורה הכי מקצועית שיכולנו להגיע אליה.

שבוע לאחר מכן התחלנו לערוך את הסרטונים באפליקציה שמיועדת לעריכת הסרטונים בפרויקט "זיכרון מתחדש", נעזרנו בדויד ובשעיה שנתנו לנו עצות כיצד להפוך את הסרטון לטוב יותר וכך הגענו לתוצר הסופי שמכיל את כל המסר שרצינו להעביר לצופים.

לדעתי פרויקט "זיכרון מתחדש" הוא פרויקט שצריך לגדול יותר ויותר הוא פרויקט בעל משמעות ועוצמה אדירה וחשובה עבור הדורות הנוכחים והבאים.

מה אני לוקחת מהתהליך? את הכוח רצון לעשות משהו בשביל תוצאה שווה את הדרך, את שיתוף הפעולה בין חברי הקבוצה זה הדבר הכי חשוב.

בקבוצה שלי אני היית הבמאית והרגשתי את השפעתי ביום הצילום ואת חשיבות תפקידי ועשיתי אותו במיטבי.

זו זכות לקחת חלק בפרויקט זה. החוויה האישית שלי בפרויקט המטורף הזה היא עבודת צוות עם החברות שלי שעבדו איתי בקבוצה, בחלוקת התפקידים המדויקת והנכונה שהייתה בינינו וכמובן התמיכה אחת בשנייה.

נהניתי מאוד לעבוד עם הקבוצה שלי, השיתוף פעולה בינינו היה מאוד משמעותי
והפרויקט גרם לנו להתחבר יותר אחד לשנייה.

הפצת הסרטונים ברשתות חברתיות היא דרך חכמה לחשוף את בני הנוער לנושא כל
חשוב, רגיש ומשמעותי.

אני מודה לכל מי שלקח חלק בפרויקט החשוב הזה.

רפלקציה:

שם התלמידה: ליאל זאבי

אני ליאל זאבי ואני לקחתי חלק בפרויקט "זיכרון מתחדש" בחצי שנה האחרונה. השלב הראשון שבו היינו אמורות לבחור את העדות היה מעט קשה, אני וחברותי לקבוצה ישבנו וחיפשנו עדות – זה לא היה השלב הכי קל כי כל סרטון של עדות שראינו היה קשה ונגע לנו בלב. כשצפינו בעדותה של שרה היא סיפרה סיפורים מעניינים וחשובים ואפילו מעט עצובים על מה שעברה בשואה, כל כך רצינו פשוט לקחת את הכול ולהכניס את זה לסרטון העדות שלנו אבל לצערנו לא יכולנו כי ידענו שהסרטון לא יכול להיות מעל לשלוש דקות.

לאחר שבחרנו את הקטע שהכי התחברנו אליו התחלנו עם שלב הפקת הסרטון עצמו. תסריט, צילומים ועריכות. לאט לאט התחיל להיבנות לנו התסריט בעזרתם של האחראים מטעם הפרויקט, עם מעט קשיים בדרך התחיל להיווצר לנו בדיוק התסריט שרצינו.

ואז הגיע השלב הכי קשה- הצילומים!!

לצילומים דאגנו לשחקנים מדהימים, לתלבושות ומקום צילום מתאים בדיוק למה שרצינו. במהלך הצילומים היו רגעים שהיינו קרובים ללותר מרוב שהיה קשה, אבל אמרנו לעצמנו שאנחנו לא מוותרות ואנחנו נעשה הכול עד שיהיה לנו הסרטון הטוב ביותר.

בצילומי הסרטון אני השתתפתי ושיחקתי את שרה, זה היה עבורי מאוד קשה לשחק דמות בשואה ועוד לשחק בפעם הראשונה בחיי. צילומי הסרטון היו ארוכים ולקחו לנו כמעט יום שלם בגלל בלבול במילים של הטקסט.

ואז הגיע השלב האחרון שבו חברותיי לקבוצה ישבו וערכו את הסרטון עד למצב שבו השגנו את מה שתמיד רצינו.

במהלך הפרויקט למדתי שגם אם קשה לא מוותרים. למדתי על עצמי שאני מחוברת לשואה, לשחק את שרה היה הדבר הכי חשוב שעשיתי בחיי עד כה. לשחק ילדה בשואה היה ממש קשה, כי אנחנו לא באמת יודעים מה הם עברו שם, איזה זוועות הם ראו ומה הם חוו עם עצמם, אנחנו צריכים על סמך העדות לנסות וללמוד עליה ולהציגה בצורה הכי אמינה ונאמנה לעדות.

אני חושבת שהגענו לתוצאה שבאמת רצינו, אחרי עבודה קשה השגנו את מטרתנו
ויש לנו את סרטון המציג את עדותה של שרה המדהימה.

אמנם רק חלק קטן אבל בקטן זה עדיין דרך להנציח את אותם היהודים שחיו
בתקופת השואה.

רפלקציה:

שם התלמידה: גליה אהרוני

במהלך הפרויקט למדתי על עצמי המון, אבל דבר אחד בלט - אני מסוגלת לעבוד טוב תחת לחץ, כמובן שהצוות שלי עזרו לי מאוד להתגבר על הלחצים והחששות לאורך כל הדרך, אבל ביום הצילומים ובעריכות שאחריו היו רגעים מאוד אינטנסיביים ומלחיצים.

בצילומים אומנם היה שיתוף פעולה ללא ספק מכל חברות הקבוצה והשחקנים אבל היה לחץ של להספיק הכל בזמן, שהסצנות יצאו מושלמות.

כשכתבתי את התסריט, רציתי שתפאורה תהיה כמו שדמיינו הכל יצא בדיוק כמו שרצינו. במהלך יצירת הסרטון היה המון לחץ ושאלות כמו "מה אם זה לא יצא כמו שקיוונו? מה נצטרך להתפשר?" אבל הצוות שלנו תפקד על הצד הטוב ביותר ורק כך הצלחנו להגיע לתוצאה הטובה ביותר.

למדנו על עצמנו כקבוצה המון, למדנו שאנחנו מסוגלות לעבוד יחד ללא ריבים. ביום הצילומים, התנהגנו במקצועיות, דבר שהדהים את כולנו כי אנחנו חברות המון זמן ותמיד נוצר מצב שתהיה איזושהי חוסר הסכמה בינינו אבל כשעבדנו על הסרטון זה לא קרה. לכל אחת היה מקום להגיד את מה שיש לה לומר, להעלות רעיונות ולשאול שאלות.

אני חושבת שכקבוצה פעלנו במקצועיות, ביצירתיות ובאחריות. אני מאמינה שזה בגלל שהייתה לנו רק מטרה אחת מול העיניים והיא להנציח את העדות של שרה, שסיפורה נגע לליבנו מאוד.

הגורם המרכזי שהשפיע על מידת ההתאמה בין התוכניות לביצוען היא הקבוצה שלי. השיתוף פעולה שהיה בנינו היה בדיוק מה שהיה צריך על מנת להפיק את הסרטון בצורה הטובה ביותר.

ביצוע הפרויקט שלנו היה מושלם. אני מאוד מרוצה מהתוצאה וכמוני אני חושבת שגם חברותיי לקבוצה, כשכתבתי את התסריט הייתי מאוד סקפטית שנצליח להוציא את הסרטון הזה לפועל בדיוק כמו שדמיינתי אותו בראש שלי, שנצליח להוציא לוקיישן מדויק.

ברגע שהגענו ללוקיישן שבו צילמנו התחלתי קצת להירגע, וכשראיתי את התוצר הסופי לאחר העריכה שאני ונועה עשינו הייתי מאושרת, זה היה בדיוק כפי שדמיינתי זה עמד בציפיות שלי ובהרף הגבוה שהצבנו לעצמנו.

המסקנות שהסקנו מתכנון הפרויקט הזה הן כשעובדים בצוות הדבר הראשון והכי חשוב הוא שיתוף פעולה- ברגע שיש לנו את זה השמיים הם הגבול, תכנון זמן זה מפתח וברגע שאנחנו מסודרות מבחינת הזמנים אז הכל הלך טובה יותר ומסודר יותר.

הפרויקט היה אינטנסיבי, קשה ודרש מאתנו המון אבל כשאני מסתכלת על הסרטון שלנו הרגש הראשון שעולה בי זה גאווה. אני גאה בי ובקבוצה שלי שהצלחנו במשימה שלנו שעמדה מנגד עינינו לאורך כל החצי שנה הזו, להנציח את הסיפור של שרה.